

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 9640/18
Дана 21.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојација, председник већа, Јелена Искић и Гордана Николић Врбашки, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, као записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Жељко Чавић, адвокат из Новог Сада, Железничка 32, ради поништаја решења туженог **ДИСЦИПЛИНСКЕ КОМИСИЈЕ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**, Већа у Новом Саду, број 116-1480/17 од 16.04.2018. године, у предмету утврђивања дисциплинске одговорности, на нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** се решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Новом Саду, број 116-1480/17 од 16.04.2018. године, и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Веће у Новом Саду, да тужиоцу А.А. из ..., на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем усвојен је делимично приговор запосленог А.А., полицајца ПИ Сремска Митровица ПУ у Сремској Митровици, овде тужиоца, поднет преко пуномоћника Чавић Жељка, адвоката из Новог Сада, и мењан је део диспозитива решења дисциплинског старешине ПУ у Сремској Митровици, број 116-1480/17 од 28.02.2018. године, који садржи одлуку о дисциплинској мери, тако што се уместо дисциплинске мере – престанак радног односа из члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији, запосленом А.А. изриче дисциплинска мера – распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група, у трајању од две године, из члана 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији, у осталом делу наводи из приговора су одбијени и

потврђено решење и одбијен је захтев за накнаду трошкова запосленог, поднет 15.03.2018. године, преко пуномоћника Чавић Желјка, адвоката из Новог Сада, као саставни део приговора на решење, којим је затражена накнада за састав приговора од 15.03.2018. године, у износу од 33.000,00 динара.

Решењем Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Сремској Митровици, Дисциплинског старешине, број 116-1480/17 од 28.02.2018. године, запослени, полицијски службеник А.А., овде тужилац, распоређен на радном месту полицајац у ПИ Ср. Митровица, оглашен је одговорним за учињене тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 2. и 5. Закона о полицији (Самовољно напуштање радног места и непредузимање или недовољно предузимање мера из своје надлежности за безбедност лица, имовине и поверених ствари), па му је применом члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији изречена дисциплинска мера – престанак радног односа.

У тужби поднетој Управном суду дана 31.05.2018. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је приликом доношења оспореног решења повређен закон, јер у уводном делу решења није наведен правни основ овлашћења дисциплинске комисије – број овлашћења којим је комисија именована од стране Министра унутрашњих послова. Истиче да се тужени орган позвао на члан 210. став 6. Закона о полицији, али да није наведен посебан акт Министра унутрашњих послова којим су председник и чланови Дисциплинске комисије – Већа у Новом Саду именовани, што је супротно члану 210. став 8. Закона о полицији. Сматра да је незаконита оцена туженог органа, којом је прихватајући примедбу из приговора запосленог да диспозитивом решења није одлучено о предлогу запосленог да се у својству сведока саслуша полицијски службеник који је радио претходну смену и нашао да тај недостатак нема утицаја на решење управне ствари и да је јасна одлука дисциплинског старешине јер није саслушао предложеног сведока. Наводи да је јасно да службено лице које води поступак, сходно члану 150. став 1. Закона о општем управном поступку, одлучује о томе да ли неку чињеницу треба утврђивати или не, али да та законска одредба нема било какве везе са обавезом првостепеног органа који води поступак прописаном у члану 198. став 1. Закона о општем управном поступку, да диспозитивом реши о предмету поступка у целини и о свим захтевима странака о којима у току поступка није посебно решено. Указује да је незаконита оцена туженог органа да чињеница да записници са усмених расправа нису потписани од стране дисциплинског старешине на начин како је то прописано чланом 67. Закона о општем управном поступку, нису од утицаја на решење управне ствари. Истиче да је та околност од великог утицаја на решење управне ствари, јер се записнички констатују и бележе сви изведени докази на основу којих је донето првостепено решење, па уколико доказни поступак није спроведен на законит начин и уколико записници нису сачињени на начин како је то законом прописано, докази се сматрају незаконитим и на њима се не може засновати одлука. Даље наводи да је образложење оспореног решења противречно диспозитиву, јер је првостепено решење преиначено и изречена му је блажа дисциплинска мера, а наводи из приговора да првостепено решење нема разлоге за изрицање најтеже дисциплинске мере су оцењени као неосновани и дато је врло нејасно образложење. Указује да оспореним решењем није одлучено о приговору који је, поред приговора пуномоћника, тужилац изјавио на првостепено решење и

16.03.2018. године препорученом пошиљком упутио Дисциплинској комисији МУП-а Републике Србије. Сматра да је тужени орган морао да одлучи и о том његовом приговору, о ком није донета одлука до дана подношења ове тужбе. Истиче да је диспозитив оспореног решења неразумљив и неизвршив, јер му је изречена дисциплинска мера распоређивања на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група, у трајању од две године, а у диспозитиву није прецизно означено радно место на које се распоређује. Указује да је распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група једна од дисциплинских мера које се према члану 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији може изрећи за тешку повреду службене дужности, а њена конкретизација се врши распоређивањем на тачно одређено радно место и то од стране дисциплинског старешине који изриче ту меру и да тек уколико се запослени распореди на радно место са прописаном нижом стручном спремом, то представља санкцију за учињену повреду службене дужности. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да му накнади трошкове управног спора у износу од 36.000,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану. Навео је да је накнадно, по службеној дужности, утврдио да је приликом изрицања дисциплинске мере – распоређивања на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група, у трајању од две године, у диспозитиву оспореног решења, пропуштено навођење тачно одређеног радног места на које се тужилац распоређује, односно да није поступано у складу са чланом 198. ст. 1. и 2. Закона о општем управном поступку, којим је прописано да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и да диспозитив мора бити кратак и одређен, као и да супротно члану 199. ст. 2 Закона о општем управном поступку, ни у образложењу, дисциплинска мера није прецизирана навођењем конкретног радног места на које се тужилац распоређује. Истакао је да је због тога донео допунско решење, број 116-1480/17 од 30.05.2018. године, којим је тужилац, на радном месту полицајац у Полицијској испостави Одељења полиције Полицијске управе у Сремској Митровици, утврђено под редним бројем 03.38.2.20 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, Пов. 01 број 2149/16 од 02.03.2016. године, коме је решењем Дисциплинске комисије, Већа у Новом Саду, бр. 116-1480/17 од 16.04.2018. године, изречена дисциплинска мера распоређивања на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа плата група, у трајању од две године, распоређен на конкретно радно место “одржавање хигијене” у Одсеку за логистику Полицијске управе у Сремској Митровици, утврђено под редним бројем 07.777 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09) будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непоредно саслушање

станака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења, произлази да је решењем Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Сремској Митровици, Дисциплинског старешине, број 116-1480/17 од 28.02.2018. године, запослени, полицијски службеник А.А., овде тужилац, распоређен на радном месту полицајац у ПИ Ср. Митровица, у МУП-у Р. Србије од 02.07.2007. године до сада вишеструко дисциплински кажњаван, оглашен одговорним за учињене тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 2. и 5. Закона о полицији (Самовољно напуштање радног места и непредузимање или недовољно предузимање мера из своје надлежности мера за безбедност лица, имовине и поверених ствари) због тога што је дана 16.02.2017. године, када је дневним распоредом рада Полицијске испоставе Сремска Митровица био распоређен да у времену од 08 до 20 часова врши обезбеђење централног магацина Полицијске управе, самовољно напустио радно место – обезбеђење централног магацина – што је утврђено у 18,15 часова истог дана, када приликом ванредне контролне делатности запослени није затечен ни у објекту, нити у кругу централног магацина. Такође, овом приликом тужилац је самовољним напуштањем радног места оставио у потпуности необезбеђен објекат централног магацина Полицијске управе Сремска Митровица, као и службено оружје аутоматску пушку са борбеним комплетом (четири оквира са по тридесет метака), која се иначе налази код полицијских службеника приликом вршења обезбеђења, а која је приликом ванредне контролне делатности пронађена у откључаном објекту у коме се налазе полицијски службеници за време вршења обезбеђења, па му је применом члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији изречена дисциплинска мера – престанак радног односа. Против наведеног решења, тужилац је, путем пуномоћника, изјавио приговор. Разматрајући приговор, првостепено решење и списе предмета, тужени орган је утврдио да је приговор основан, па је на основу члана 233. став 2. Закона о општем управном поступку, изменио првостепено решење, у делу диспозитива који се односи на врсту и висину дисциплинске мере и уместо дисциплинске мере – престанак радног односа из члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији, тужиоцу изрекао дисциплинску меру распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група, у трајању од две године, из члана 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији. Тужени орган је оценио да је у осталом делу приговор неоснован, а првостепено решење правилно и на закону засновано, јер је поступак који је претходио доношењу решења законито спроведен, чињенично стање правилно и потпуно утврђено, доказни поступак спроведен на темељан начин, изведен правилан закључак у погледу одговорности запосленог и на основу доказаних чињеница правилно примењен материјални пропис у конкретном случају.

Одредбом члана 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/2016), прописано је да за тешке повреде службене дужности могу се изрећи следеће дисциплинске мере и то: распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема,

односно нижа платна група у трајању од шест месеци до две године.

Одредбом члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), прописано је да диспозитив мора бити кратак и одређен, а ако је потребно, може се поделити и на више тачака.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је неизвршиво и непрецизно оспорено решење којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера распоређивање на друго радно место на коме се обављају послови на којима је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група, у трајању од две године, из члана 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији, имајући у виду да у диспозитиву тог решења није прецизно означено радно место на које се тужилац распоређује. Наиме, распоређивање на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа платна група у трајању од шест месеци до две године, је једна од дисциплинских мера која се према члану 209. став 1. тачка 2. Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 6/2016), може изрећи за тешке повреде службене дужности, а њена конкретизација се врши распоређивањем на тачно одређено радно место, од стране органа који изриче ту меру. Ово стога, што тек уколико се тужилац распореди на радно место са прописаном нижом стручном спремом, то представља санкцију за учињену повреду службене дужности, јер такво радно место подразумева и одређене последице, пре свега нижу зараду. Налазећи да је овакав диспозитив оспореног решења неодређен, Управни суд је оценио да је решење туженог органа донето уз назначену повреду правила поступка прописану одредбом члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку.

Суд је имао у виду да је тужени орган донео допунско решење, број 116-1480/17 од 30.05.2018. године, којим је тужилац, коме је решењем Дисциплинске комисије, Већа у Новом Саду, бр. 116-1480/17 од 16.04.2018. године, изречена дисциплинска мера распоређивања на друго радно место на којем се обављају послови за које је као услов прописана непосредно нижа стручна спрема, односно нижа плата група, у трајању од две године, распоређен на конкретно радно место “одржавање хигијене” у Одсеку за логистику Полицијске управе у Сремској Митровици, утврђено под редним бројем 07.777 Правилника о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова, али налази да то није од утицаја на доношење другачије одлуке у овом управном спору. Ово стога што је предмет овог управног спора оцена законитости решења туженог органа од 16.04.2018. године, које је донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, које неправилности се не могу отклонити доношењем допунског решења.

У поновном поступку тужени орган је дужан да отклони учињене повреде правила поступка на које му је указано овом пресуом и донесе ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитиву пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка.

У поновном поступку тужени орган ће донети нову, на закону засновану одлуку, придржавајући се примедба суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Имајући у виду да је тужба уважена, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 55/14 и 87/18), у ставу 2. диспозитива пресуде, обавезао тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара, сагласно Тарифним броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", 121/2012). Преко досуђеног износа, суд тужиоцу није признао трошкове на име састава тужбе, јер нису опредељени у складу с наведеном Тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.02.2020. године, III-2 У. 9640/18

Записничар
Милана Узелац,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Сукновић Бојација,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

УМ/ОИ